

דרכי חיים

חוויותיה של

חוקרת פרטית

בחוף תל-ברוך או

בעיריית הרצליה: רותי

אלוני פעילה תמיד

בכל המרץ.

שרית יוכמז

כחצות לילה חשוך וחורפי חונה מכונית, ובה זוג נאהבים, בחוף קיסריה. במרחק של כמה מטרים עומדת מכונית אחרת, ובה רותי אלוני, חוקרת פרטית, עם בעלה. הם עוזבו כבית לחיים לפני שבוע. הם לא הגיעו לחוף כדי לעשות אהבה, אלא לשם מעקב וצילום. הזוג אלוני נשלח למשימה על-ידי בת-הזוג, החושדת כי בעלה בוגד בה.

רותי מצלמת את הזוג, השקוע בעצמו, ושאינו מבחין בה.

למרב האירוניה, אין רותי מצליחה להתניע את מכוניתה, השקועה בחול. היא מבקשת מבעל המכונית, שהענתה עקבה אחריה, שיעזור לה להיחלץ. הוא נרתם לעזרתה כרצון ואינו חושד בה.

"מה את רוצה?" המיקצוץ תפור עליה, היא מבצעת אותו כטר בעיות. איש אינו חושד בה. בתור חוקרת-בלשית בעלת ניסיון

חוקרת אלוני (חובשת סיאה) יוחר טובה סנבר

רכ היא חושבת ששניים עושות זאת טוב כמו גברים, ואף טוב יותר. היא עוסקת הרבה בכגיירות, ביחסים שבין לבנה, אינה מומחית מאלימות. היא מומחית לקרב-מגע.

במשך שש שנים היתה רותי חוקרת מישטרית. בעיקר עסקה בנוער עבר-יין במיפלגיהנוער. כיום היא מנהלת מישטר-חקירות בהרצליה. שותפים לה עוד שני חוקרים, הנשואים עם עור-כותידין. גם בעלה של רותי היה חוקר. הוא הקים את המישטר. כיום הוא עורך-דין.

רק נשים מעטות בוחרות במיקצוץ זה, שיש בו שעות-עבודה לא-שיג' רתיות ומתח, ואין בו סטטימנטים כלפי בעיות אישיות של הריון וילדים חר-לים. בעלה ואמה נרתמים לעזור לה בטיפול בתמשת הילדים.

רותי סבורה שמה שנחשב כחולשה נשית אינו אלא יתרון. איש אינו מצפה שאשה תישלח לחקור אותו או לעקוב אחריו. באחד המיקרים נשלחה לעקוב אחי

רי בעל, שאשתו חשדה שיש לו מא-כת. היא נסעה אחריו. הנעקב חשד במכוניתה. הוא נכנס לרחובות צדדיים, והיא בעיקבותיו. כרחוב ללא-מוצא עצר וחסם אותה.

"מה את רוצה ממני?" שאל. רותי ענתה בטיב-עיות: "אתה מוצא חן בעיני".

האישי חיך ונסע.

חתן אמין. מיקרה לא שיגרת: זוג היה נוהג לצאת למיפגשים של חי-לופי-זוגות. האשה רצתה להפסיק זאת ולחיות חיי-נישואין רגילים, בלי חריגות. הבעל סירב. האשה נעזרה ברותי כדי שתצלם את בעלה בתמונות מביכות. היא סברה שכך היה לה הכוח ללחוץ עליו, שאם לא יפסיק זאת היא תמסור את התמונות למישפתתו ול-מכרו.

רותי וחוקר אחר היו צריכים להע-מיד פנים שהם באו למסיבה פרועה זו לחילופי-זוגות. מוכן שלא השתתפו, טענו שהוא להתרשם ושזו הפעם הרא-שונה. הם צילמו ועזרו לאשה לגמול את בעלה ממסיבות כאלה.

לא תמיד הפונים בבקשה לחקירה הם בעל או אשה חשדניים. זו יכולה להיות גם חותנת, או זוג-הורים הרוצה לתהות על קנקן החתן המיועד. מה מצבו הכלכלי. האם הוא טיפוס אמין. האם היו לו בעיות נפשיות, אולי עבר פלילי.

האם זכורה לה חוויה מיוחדת בעבר רת? "פנתה אלי אשה, שחשדה ש בעלה בוגד בה. נסעתי אחרי הבעל במכונית. מישקפים, פיאה ומצלמה. הגענו לחוף תל-ברוך.

התחפשתי ליצאנית וגיליתי שה בעל עובד כסרסור ולוקח כספים מיצ-אניות. את מימצאי המחקרה מסרתי לאשתו.

הזוגות בתל-ברוך לא כעסו עלי, שאני מתחרה בפרנסה שלהן. אמרתי להן שאני סטודנטית, ועושה עבודת-מחקר על הזנות בישראל. הן אפילו שמרו עליי ונתנו לי מידע נוסף."

אתגר ואקשן. האם איימו עליה נפדעים?

"ברוך כלל מגלים הבנה לחקירות שלי. אם יבואו כאיום או בטענות, אר מר להם שזה פשוט העבודה שלי. אני מייצגת את הצד הנפגע, ולכן עוזרת לו."

מדוע פונים אליה לעזרה? אנשים מבקשים חקירה בנושא אישיות נמצאים בדרך-כלל במצב נפשי לחוצ. מוכנים לשלם הרבה כסף כדי להיפטר זה מזה, לגלות הכל. לא תמיד המטרה היא השונה היא גירושין. לפ-עמים זו סתם סקרנות, הם מבקשים הוכחות קודם כל לעצמם, ואחר-כך כדי להציג אותן בבית-המשפט."

רותי אלוני (34) היא גם יושבת ראש סניף ז'בה הרצליה, אגודה שמט רתה לדאוג לזכויות של מישפחות מרובות-ילדים.

היא גם חברה בתנועת-נשים המכ-קשת ששנים יתמודדו בבחירות למר-עצתי-העיר בהרצליה.

איזה מכל העיסוקים האלה היא אוהבת במיוחד?

רותי: "בחקירות, הצד הכספי מושך עבור שעות-מעקב אני מבקשת 50 דר-לר בדרך. יש אתגר, מתח, אקשן.

כמורה-לספרט יש לי שילוב של שחרור לנפש ולגוף, כדי להישאר ככושר, בכריאות.

"כיו"ר אגודת ז'בה בהרצליה אני דואגת לאנשים ולמישפחות מרובות-ילדים לחיות כרמה תרבותית גבוהה יותר. "הפעילות בתנועה פוליטית באה כדי שיהיה כוח להשפיע ולשנות דברים בתחום העירוני."

הילדים שלי" סיפרה אמא אחת באווירה לחברתה, "מאוד מוצלחים. הגדול רופא והקטן עורך-דין."

"מה את אומרת?" ענתה החברה, "ובני כמה הם?"

"הגדול בן 5 והקטן בן 3" ענתה האם.

זו, אמנם, בדיחה ישנה, אך היא אי-נה רחוקה כל-כך מן המציאות. לאיזה הורה אין חלומות ושאיפות לגבי ילדיו האהובים? איזה הורה אינו רוצה בכל מאודו שילדיו יהיו בריאים, מוצלחים, חכמים, מאושרים, עשירים, ספורטאים, משכילים? כל אחת מן התכונות האלה, וברוך-כלל כולן ביחד ועוד.

החלום, שתהיה לי ילדה בעלת עי-ניים ירוקות ותלתלים שחורים מבר-יים, קיפ, התנפץ כאשר שם גולד, ויש לי ילד בעל עיניים חומות ושיער בלונדי חלק. מהר מאוד הבנתי שתכונות הנוג-עות למיני, או לצורתו הפיזית של הילד, אינן נתונות לשליטי. אך זה לא מונע ממני להמשיך לחלום רש-מה ארוכה של תכונות אחרות שאני רוצה שיהיו לו. שיהיה ספורטאי מצ-ליח, תלמיד חכם, בעל חושי-הומור, נוח לבריות, יצירתי, שתהיה לו שימחת-חיים, שיהיה מוסרי, הומני וכו' וכו' ככל שעוברים הימים, גדלה הר-שימה.

ומי מאיתנו אינו חולם שילדו יהיה "מישהו", ששיג כל מה שאנחנו לא השגנו, שיגיע לכל מה שאנחנו לא הגענו, שיהיו לו כל הדברים הטובים שתמיד שאפנו אליהם ולא תמיד היו בהישג ידיו? ורשימת השאיפות של כל אחד מ-איתנו לגבי ילדיו ארוכה ובלתי-נגמרת.

שהם יהיו מאושרים

איזה ילדים, שאלה אותנו מיכל כפגישיה, הייתם רוצים שיהיו לכם, איזה מין בני-אדם?

כל אחד מאיתנו התחיל לכתוב את רשימת השאיפות שלו לגבי ילדיו, ואז, כשהתחלנו לספר איך אנחנו רוצים ש ילדיו יהיו, אמרה אמא אחת שהכי חשוב לה שילדיה יהיו מאושרים. המילה "אושר" מכילה בתוכה עולם ומלואו. בריון הקצר שהתפתח בעיק-בות האמירה הזו, ושבו ניסו לתת תוכן והגדרה למילה "אושר", נאמרו דברים רבים.

בין השאר אמרו ההורים: אושר פי-רושו להיות אדם שאחרים אוהבים, לד-עת לכבד את עצמו ואת הולדת, להיות שמח בחלקו, להיות בעל תחושת-סי-פוק, בעל שימת-חיים, רצון לעשייה, שיהיה עשיר וזה יתן לו את האפשרות לעשות מה שירצה, שתהיה לו היכולת להתמודד עם כל דבר.

מיכל אמרה שלדעתה האושר הוא פועל-יוצא של עשייה, והוסיפה כי הש-אלה היא אם אפשר בכלל לצייד ילדים כמושג הנקרא "אושר". האם אושר הוא משהו ריאלי? האם השגת אושר ליל-דים יכולה בכלל להיות מטרתם של ההורים? האם זה בהישג ידם?

אם פינתה, אם חסות-יתר, אם ציפיות גבוהות

אבא אחר אמר שהוא רוצה שילדיו יהיו בני-אדם שיתחשבו באחרים, שיהיו אנושיים, שיהיה להם חושי-שדרה, ש יידעו לעמוד על דברים החשובים להם ולא לוותר, שתהיה להם הערכה רצי-מית, שיהיו אינטליגנטיים, שתהיה להם רגישות, שיהיה להם שכל.

אבא אחר הוסיף שהוא רוצה שילי-דיו יהיה חושי-הומור, שזו, לרעתו, אחד הדברים החשובים בחיים.

אמא אחת הוסיפה שהיא רוצה שלי-לדיה תהיה מחשבה עצמאית וחופ-שית. אמא אחרת אמרה שהיא רוצה עזר, שילדיה יהיו שמחים בחלקם, אך טיביים, חושבים ורגישים. אמא נוספת אמרה שהיא רוצה שילדיה יהיו גם רגי-שים לעצמם ולזולת. אבא אחר הוסיף שהוא רוצה שילדיו יהיו מרוצים מעצ-מם, אחרת לא יהיו מאושרים. הוא אמר כי למד את הדברים על בשרו.

בסוף הסיכום שאלה מיכל מה אנחנו עושים עם זה. באילו כלים אנחנו מש-תמשים, כדי ליצור את התנאים שבהם יגדלו הילדים שלנו כמו שאנחנו שוא-פים. אילו שיטות-חינוך אנחנו נוקטים,

איר להיות הורה מאת ענת סרגוסטי יועצת זיווית אברמסון

כדי ליצור תנאים אופטימליים לילדיו?

אמא אחת אמרה שהיא מסתרת לתת לילדיה כלים להתמודד עם בעי-יות. היא סיפרה שבבער, כשהבן שלה בא הביתה וסיפר שהיכו אותו בכיתה, היא גונגנה עליו. היום, אמרה, היא נוה-רת, ומנסה לסוחח איתו כדי שימצא בעצמו רעיונות לפיתרון הבעיה, ולא מספקת לו רעיון משלה.

הכל מגיע לי!

עזרת מיכל ניסו להגדיר טו-תחינוך שונות, ולהבין מה יכר-לות לילדות התוצאות שלהן, ואיזה מין בני-אדם גדלים, כשמשתמשים בכל א-חת מהשיטות האלה.

פינוק, לפי שיטה זו מתנהלים כל החיים סביב הילד. ההורים המפנקים נוהגים לעשות הכל בשביל הילד, גם דברים שהוא מסוגל לעשות בעצמו.

הילד מרגיש שהוא מרכז העולם, שי הוא הכי חשוב. ההורים מחזקים תפיסה זו של הילד, כשהם אומרים את המיש-פט השכיח: "אני אתן לילדי מה שלא היה לי, ואתן בשפע". ההורים, לכן, מפנקים, מכיוון שזה צורך שלהם, לא של הילד. הילד נולד לעולם שבו יש לו תפקיד-עשייה שר-הורים, מתוך רצון כן לעזור לו ולהקל עליו את החיים, מבצעים בשבילו פעולות רבות, מאפשרים לו לעשות ולקבל כל מה שהוא רוצה, ואז הילד תופס את העולם כך שהכל מסתו-בב סביבו, ושאינו לו גבולות.

תפיסה כזאת מביאה אותו במהרה לפרשנות הפשוטה ש"הכל מגיע לי, מותר לי הכל".

ההורים המפנקים בטוחים שכך שי הם נותנים הכל לילד, ומסייעים לו לע-בור כל מיכשול קטן כגדול הנקרה בדרך, הם יביאו אותו לתחושת סיפוק. אך האמת היא שילד כזה מסתובב באר-ץ פקוע בהרגשה של קיפוח עמוק, כעס ותיסכול.

מסתבר שהילד המפונק מרגיש שאם צורך מסוים שלו אינו בא לידי סיפוק מייד, פירוש הדבר שהוא מקופח וזוהו אינו כסדר.

פירוש הדבר שהפינוק הוא תנאי, שאם אינו בא על סיפוק המייד, הוא גורם לכעס ולרוגז.

הילד צמוד לפינוק כמו לבלון-חמצן והופך תלוי בו. הוא מסתובב במשך רוב הזמן בהרגשה ש"זה לא פייר", שהוב-טחה לו תמונת-עולם שאינה מתממשת. הילד המפונק כועס כל הזמן על מה שלא קיבל, כי מה שקיבל הוא מובן מאליו.

למשל: ההורה עושה לבנו יום של כף. הוא נסחם איתו כמשך שעות בלד-נהיפארק ממתקן למיתקן, קונה לו פופיקורן, וכשחוזרים הביתה, הוא שר אל אותו בתיקוה נואשת: "הנהנית?" והי-לד עונה בווע: "אבל לא קנית לי אר-טיק!" ההורה המפנק אומר אחר-כך ביי-אוש: "אף פעם הוא לא מרצה." וקשה לו לזיבין זאת.

הילד המפונק לומד במהרה שבבעולם יש שני סוגי בני-אדם: יש המבוגרים, הנותנים לו הזמן, ויש הילדים, המקב-לים כל הזמן. לכן הוא לעולם אינו מוכן לעשות ולתת, והוא גם אינו יודע איך עושים זאת, מכיוון שהורגל תמיד רק לקבל. ההורים המפנקים מתפללים, מפני שהם בטוחים שאם יתנו לילד עוד ועוד, ילמד גם הוא לתת. אך התוצאה היא, בררד-כלל, שהילד לומד רק לק-בל.

ילדים מפונקים דורשים בתובענות את המשך הפינוק. התובענות יכולה להיות דרישה לטרותים, או דרישה חומרית.

ילדים אלה מתפשים כל הזמן דרכים לקבל עוד ועוד פינוק. הפענוקים הסות-יתר לילדיהם כשיטת-החינוך, ער-שים זאת מתוך רצון לגונן על ילדיהם, למנוע מהם צער, מתוך כוונה להראות לילדים עולם ורוד, יפה וחיובי.

הילד מפרש זאת בצורה אחרת, לפי ההגיון שלו, ואומר לעצמו: אם צריכים להגן עלי כל הזמן, סימן שאני חסר-אונים, מיסכן, סימן שהחיים זה דבר